

Arrest

nr. 46 530 van 20 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN, haar voorgd F. HERMAN, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 augustus 2008 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 18 augustus 2008. Op 17 maart 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 28 592 van 11 juni 2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers cassatieberoep bij de Raad van State is nog hangende.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 26 augustus 2009 een tweede keer vluchteling verklaard. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 oktober 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 december 2009.

1.3. Op 30 maart 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Pashtoun, afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit het dorp Gidare, regio Shega, district Kuz Kunar, in de provincie Nangarhar. U diende op 18 augustus 2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U zou het land hebben verlaten naar aanleiding van problemen met de Taliban. Uw vader zou vóór het aantreden van de regering Karzaï een belangrijk Taliban-commandant in uw regio zijn geweest. Na de val van het Talibanregime zou hij zich een tijdje gedeisd hebben gehouden. De Taliban zouden hem vanaf mei 2008 onder druk hebben gezet om zich opnieuw aan te sluiten. Omdat hij dit zou hebben geweigerd zou hij door Taliban zijn ontvoerd. Naderhand zouden de Taliban ook naar u op zoek zijn gegaan waardoor u besloot het land te verlaten.

Op 17 maart 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS achtte de door u aangehaalde elementen van vrees onvoldoende aannemelijk, onvoldoende ernstig en onvoldoende geloofwaardig. U diende hiertegen beroep in op 9 april 2009 en op 11 juni 2009 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming. U diende vervolgens op 28 juli 2009 beroep in bij de Raad Van State, een beroep dat nog steeds hangende is.

Op 26 augustus 2009 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde België niet te hebben verlaten na uw eerste asielaanvraag en baseert zich nog steeds op dezelfde feiten. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende "nieuwe" documenten voor: een attest van uw oom waarin uw problemen worden bevestigd door de lokale dorpsraad, een dreigbrief ten aanzien van u, een dreigbrief ten aanzien van de bevolking in het algemeen, enkele foto's en een "Red Cross Message" van uw oom.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter, na een grondig individueel onderzoek van uw tweede asielaanvraag, te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Het CGVS wijst in eerste instantie naar haar eerste beslissing van 17 maart 2009 (in het kader van uw eerste asielaanvraag) waarin het achtte dat u onvoldoende ernstige en onvoldoende geloofwaardige elementen naar voor bracht om uw vrees bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan, gebaseerd op problemen met de Taliban nadat uw vader weigerde opnieuw voor hen te vechten, aannemelijk te maken. Deze beslissing werd nadien ook bevestigd door de RVV. Nergens tijdens het gehoor op het CGVS, in het kader van uw tweede asielaanvraag, hebt u op concrete wijze de elementen van de eerste beslissing van het CGVS in uw eerste asielaanvraag trachten te weerleggen.

U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag wél nieuwe documenten neer. Zo legde u drie foto's neer van uw vader. Nergens uit de foto's kan echter worden opgemaakt dat uw vader in het verleden een Talibancommandant was en naderhand zou zijn ontvoerd door de Taliban. Bovendien kan uit deze foto's niet worden afgeleid waar en wanneer zij werden genomen. Noch kunnen deze foto's uw relaas op enige andere wijze staven.

Verder legde u ook twee dreigbrieven van de Taliban neer, waarvan één aan u persoonlijk werd gericht en één aan de bevolking, evenals een attest van uw oom waarin uw problemen worden bevestigd door de dorpsoudsten. Wat deze documenten betreffen verwijst het CGVS vooreerst naar informatie waarover het beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt dat de bewijswaarde van dergelijke stukken relatief is aangezien deze, zowel binnen als buiten Afghanistan, op illegale maar eenvoudige wijze verkrijgbaar zijn. Verder blijkt uit uw eerste asielaanvraag dat uw relaas onvoldoende geloofwaardig kon worden geacht. Deze "nieuwe" documenten hebben dan ook slechts bewijswaarde indien zij worden ondersteund door geloofwaardige en overtuigende verklaringen, wat in casu niet het geval is. Daarbij merkt het CGVS nog op dat geen van de drie door u neergelegde documenten werd gedateerd. De verklaring die werd

opgesteld door uw oom en die werd bevestigd en bekrachtigd door de dorpsoudsten verhaalt in grote lijnen de problemen die u zou hebben gekend, maar nergens werd hierin verwezen naar enige tijdssituering. Het stuk is, zoals hierboven al werd aangegeven, zelf ook niet gedateerd, noch voorzien van een officiële hoofding. Uit de dreigbrief die gericht werd aan de "Mudjahiddin-bevolking" kan evenmin worden afgeleid aan wie deze precies werd gericht, nergens in het document wordt verwezen naar een specifieke regio of specifiek dorp waar de brief zou zijn verspreid.

U legt ook nog een kort schrijven neer van uw oom, via het Rode Kruis, aan u persoonlijk gericht. Dit betreft een persoonlijke brief die slechts in de marge verwijst naar uw problemen. Er wordt enkel gesteld dat "whoever in the area asks for you, we say that you are in Pakistan...". Er wordt verder in de brief niet verduidelijkt wie er dan precies naar u navraag is komen doen, waarom en wanneer dit zou zijn gebeurd.

De door u neergelegde documenten kunnen de eerdere appreciatie van uw eerste asielaanvraag dan ook niet wijzigen.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u nog steeds weinig of geen concrete informatie kan geven over de functie en activiteiten die uw vader zou hebben gehad tijdens zijn samenwerking met de Taliban (zie gehoorverslag CGVS 01/12/09 p.14). U stelde tijdens uw eerste asielaanvraag dat hij een belangrijke commandant in uw regio was geweest en u verklaarde ook naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag dat hij een belangrijk lid was, maar verder kon u niets concreet vertellen. Dit ondanks uw recente contacten met uw familie in Afghanistan. U hebt blijkbaar nagelaten u omtrent dit cruciaal element te informeren. Ook uw oom hebt u niet om verduidelijking gevraagd, hoewel u te kennen gaf dat ook hij vroeger banden had met de Taliban (zie gehoorverslag CGVS 01/12/09 p.13). Hoe dan ook, op zich is uw verklaring dat uw vader een belangrijk lid was van de Taliban, niet in overeenstemming met de inhoud van uw beroepsschrift van 9 april 2009 gericht aan de RVV. Daarin stelde u dat uw vader geen grote activiteiten zou hebben ontplooid voor de Taliban (zie verzoekschrift RVV van 9 april 2009 3.6 toegevoegd aan het administratief dossier van de eerste asielaanvraag).

Daarenboven wil het CGVS nog opmerken dat uw advocaat in zijn brief aan het CGVS van 10 september 2009 gewag maakt van een vrees die u zou koesteren naar aanleiding van de opiumteelt in uw regio (zie schrijven van 10 september 2009, toegevoegd aan de groene map van het administratieve dossier). Blijkbaar had u dit element aangehaald in uw verzoekschrift van 9 april 2009 (zie verzoekschrift RVV van 9 april 2009 3.5). Zoals de RVV al vaststelde in haar beslissing van 11 juni 2009, is die vrees voor ontvoering door de Taliban in het kader van de opiumteelt louter hypothetisch. Bovendien hebt u zelf van die vrees nooit gewag gemaakt tijdens uw gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag én hebt u deze vrees niet gemeld ten aanzien van het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS 01/12/09). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van die beweerde persoonlijke vrees naar aanleiding van de opiumteelt in uw regio.

Tot slot legt u ook nog een attest voor van het CLB-regio Gent (dd. 14 juli 2009), met begeleidend schrijven van uw voogd (dd. 9 december 2009), waaruit moet blijken dat u ondermeer door een lage IQ niet in staat was bepaalde vragen tijdens de gehoren te beantwoorden. Dient in dit verband te worden opgemerkt dat de vragen zich beperkten tot de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht en aldus betrekking hadden op uw onmiddellijke leefsituatie in Afghanistan, waarvan verwacht kan worden dat u deze op een doorleefde manier kan kenbaar maken, los van enig IQ-gehalte. Bovendien, zoals hierboven al werd aangestipt, had u zich na uw eerste asielaanvraag omtrent bepaalde zaken (zoals het verleden van uw vader) nog altijd extra kunnen informeren bij uw familie (bijvoorbeeld bij uw oom die zijn telefoonnummer vermeldde in de "Red Cross Message" met de boodschap dat u hem steeds kon contacteren) wat u heeft nagelaten en waardoor u minstens de indruk wekt hierin weinig interesse te betonen wat dan weer een tegenindicatie vormt van de door u beweerde vrees voor vervolging.

Om bovenstaande redenen kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Het CGVS wenst verder het volgende op te merken. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA-research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid. Maar het stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van anti-regeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U bent afkomstig uit het district Kuz Kunar (Khewa) in de provincie Nangarhar. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de anti-regeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in uw district zou hebben plaatsgevonden. Bovendien voert u zelf geen concrete elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen. U legde via uw advocaat wel een E-mail neer komende van het UNHCR waarin het UNHCR in Kabul stelt dat het district Khewa in Nangarhar niet als veilig kan worden beschouwd. Nochtans worden daarvoor in die E-mail geen concrete aanwijzingen gegeven waaruit zou blijken dat er recentelijk noemenswaardige veranderingen zouden zijn geweest in uw district aangaande de veiligheidssituatie (zie E-mail van het UNHCR en het gehoorverslag CGVS 01/12/09, beiden aan het administratieve dossier toegevoegd). Bijgevolg kan de subsidiaire beschermingsstatus u niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), stelt verzoeker niet te volharden in zijn vraag tot erkenning als vluchteling doch niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing in zoverre hem de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf als uitgangspunt stelt dat aan kandidaat-vluchtelingen uit een groot aantal gebieden uit Afghanistan de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, mits zij hun reële herkomst uit die regio en hun identiteit aannemelijk maken. Verzoeker benadrukt dat er geen enkele twijfel bestaat omtrent zijn reële herkomst en identiteit en ook de commissaris-generaal aanvaardt dat hij afkomstig is van het district Kuz Kunar (Khewa), provincie Nangarhar, Afghanistan. Verder betoogt verzoeker onder verwijzing naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines van juli 2009" dat, waar de commissaris-generaal met betrekking tot de subsidiaire bescherming in de bestreden beslissing nog verwijst naar de UNHCR-update van 6 oktober 2008 met

opgave van de onveilige gebieden, er ondertussen meer dan 18 maanden verstreken zijn zodat deze allerlaatste security-update niet meer als accuraat, actueel instrument kan dienen, dat UNHCR bovendien weigert om nog updates met opgave van onveilige gebieden te verstrekken omdat het onmogelijk is geworden om nog een goed onderscheid te maken tussen veilige en onveilige gebieden (area's), o.a. wegens de instabiele, veranderlijke aard van het conflict in deze onveilige provincies, en dat ook Vluchtelingenwerk Vlaanderen vaststelt dat UNHCR afstand doet van de lijst van onveilige districten omdat de situatie zo volatiel is dat niet meer kan worden nagegaan of districten al dan niet veilig zijn. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal onvoldoende rekening te hebben gehouden met hoger aangehaald "UNHCR Eligibility Guidelines-rapport van juli 2009", waarin Nangarhar wordt omschreven als één van de 17 provincies die als onveilig dienen te worden beschouwd. Hij verwijst in dit verband naar de door hem neergelegde e-mail van UNHCR, waarin duidelijk wordt gerefereerd aan het standpunt van genoemd rapport van juli 2009 dat de provincie Nangarhar als onveilig dient te worden beschouwd en waarin tevens wordt aangehaald dat het district Khewa niet als veilig kan worden beschouwd wegens de instabiele situatie van het conflict, en meer in het bijzonder in de Afghaanse gebieden in het Oosten, grenzend aan Pakistan. Verzoeker is dan ook van oordeel dat, gezien de ligging van zijn lokaliteit in de gevaarlijke provincie Nangarhar enerzijds en aan de met geweld geteisterde grensgebieden met Pakistan anderzijds, niet anders kan besloten worden dat hem de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waarin hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd niet weerlegt in zijn verzoekschrift en dat hij zelfs uitdrukkelijk stelt dat hij *"(niet) volhardt (...) in de erkenning als vluchteling"* en *"verzoekt om de hierboven gevraagde bescherming van subsidiaire aard"*, hetgeen hij ter terechtzitting bevestigt. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3. Met betrekking tot verzoekers vraag tot toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, leest de Raad in de informatie gevoegd aan het administratief dossier (*Subject Related Briefing "AFGHANISTAN" - "Veiligheidssituatie in het Oosten van Afghanistan (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar)"* van 20 november 2009) dat, hoewel het activisme en de aanwezigheid van de AEG's (antiregeringselementen) volgens verscheidene bronnen voornamelijk in de zuidelijke districten van Nangarhar te situeren is, acties van AGE's over de ganse provincie Nangarhar plaatsvinden (p. 13). Nangarhar heeft hoofdzakelijk te maken met IED's (Improvised Explosive Devices), in het bijzonder berm bommen. Meer in detail gaat het om volgende vormen van geweld:

1. IED aanslagen op Afghaanse en internationale patrouilles en posten, in het bijzonder in de zuidelijke districten;
  2. IED aanslagen, in het bijzonder berm bommen langs de wegen naar districtsgebouwen;
  3. zelfmoordaanslagen, in het bijzonder tegen patrouilles, komen af en toe voor;
  4. aanvallen, bijvoorbeeld via raketaanvallen (= indirect fire), op districtsgebouwen en andere infrastructuur, in het bijzonder in de zuidelijke districten;
  5. kortstondige militaire operaties van Afghaanse en internationale troepen;
  6. gerichte acties tegen specifieke profielen;
  7. occasionele force protection incidenten;
- Daarenboven heeft Nangarhar ook veel te maken met criminaliteit, waarvan banden met AGE's verondersteld worden. (p. 14-15).

Verder blijkt uit het door verweerder aangehaalde "UNHCR Eligibility Guidelines-rapport van juli 2009", zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift, dat UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate security-update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend – wat overigens wordt bevestigd in de bestreden beslissing –, en het gewapend conflict voortduurt in de Zuid-oostelijke en Oostelijke provincies, waar de Taliban, Al-Qaeda en Hezb-e Islami actief zijn, en vooral laatstgenoemde groepering prominent aanwezig is in Nangarhar. Uit hetzelfde rapport blijkt tevens dat, hoewel voornamelijk veiligheidstroepen en militaire doelwitten worden gevisieerd, tevens burgers het slachtoffer worden van zelfmoordaanslagen en er tijdens militaire operaties in de genoemde regio's ook burgerslachtoffers vallen ten gevolge van luchtaanvallen of naar aanleiding van gewapende confrontaties tussen antiregeringselementen en Afghaanse en internationale troepen.

Voorts leest de Raad in de door verzoeker neergelegde e-mail van UNHCR Brussel van 22 juni 2009 het volgende: *"On the situation in Khewa district of Nangarhar province, please note that we cannot assume it is safe. Although this district is not included in the security update as being unsafe for returns"*

that should not lead us, or asylum countries' governments, to automatically assume it is safe, particularly in a volatile region such as Afghanistan's eastern borders with Pakistan. We are therefore not in a position to conclude that the mentioned district is safe for return at this stage."

Tot slot blijkt ook uit de door verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde rapporten van ANSO van januari tot mei 2010 dat het aantal veiligheidsincidenten in de hele provincie Nangarhar hoog blijft, hierbij eveneens burgerslachtoffers vallen en ook verzoekers district Kuz Kunar (Khewa) niet van incidenten gespaard blijft.

Ondanks de vaststelling dat uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de activiteiten van de antiregeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar plaatsvinden, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing kan, gelet op wat voorafgaat, naar het oordeel van de Raad bezwaarlijk worden volgehouden dat de noordelijk districten, waaronder Kuz Kunar (Khewa) "veilig" zouden zijn.

Gelet op verzoekers afkomst uit het district Kuz Kunar (Khewa), provincie Nangarhar, Afghanistan en het gebrek aan een reëel binnenlands vluchtalternatief en mede gelet op het feit dat verzoeker zich gezien zijn jonge leeftijd en een intelligentiequotiënt dat zich situeert tussen 70 en 75 IQ punten, zoals blijkt uit het verslag van het centrum voor leerlingenbegeleiding "Vrij CLB regio Gent vzw", naar het oordeel van de Raad in de huidige Afgaanse context in een uiterst kwetsbare positie bevindt, concludeert de Raad dat verzoeker in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS